

Învierea Domnului Isus

ÎNVIEREA DOMNULUI

Pastor IOSIF ANCA
Biserica „Betel”, Arad

„Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.”
(Fapte 4:33)

Ce a însemnat învierea Domnului Isus pentru mama Lui și pentru celelalte femei care stăteau „lângă crucea lui Isus” (Ioan 19:25)? Ce stări au trăit ele, când au avut harul să-L vadă înaintea tuturor, pe Domnul lor înviat? Ce valoare a avut pentru ucenicii Domnului, învierea Lui? Domnul le-a spus înainte de patimile Sale că se vor bucura, dar dincolo de entuziasmul și renașterea visurilor lor despre Împărăția Cerurilor, ce urmări binecuvântate au înțeles ei că purta în sine miracolul învierii Fiului lui Dumnezeu? Ce a produs în cer învierea Celui pogorât pe pământ și apoi revenit la dreapta mării? Ce importanță a avut și are învierea Domnului în Universul nemărginit, în veacul acesta și în veacul viitor?

Răspunsurile la aceste întrebări și altele ce fac referire la dimensiunea învierii, descriu „înțelepciunea nespus de felurită a lui Dumnezeu, după planul veșnic pe care l-a făcut în Hristos Isus, Domnul nostru” (Efeseni 3:10-11). Apostolul Petru, cel care a vut harul să rostească prima predică aprofundată pe acest subiect, scria credincioșilor „împrăștiați” peste tot, despre predicării din acea generație: „v-au propovăduit *Evangelia* (al cărei mesaj central este moartea și învierea Domnului – 1 Corinteni 15:1-4), prin Duhul Sfânt trimis din cer și în care chiar îngerii doresc să privească.” (1 Petru 1:12) Numai prin Duhul Sfânt, Mesagerul rânduit pentru a descoperi lucrările divine, înțelegeau ei mai mult decât profeții din vechime. De aceea predicau frecvent despre înviere. „Apostolii mărturiseau cu multă putere despre învierea Domnului Isus. Și un mare har era peste toți.” (Fapte 4:33) Învierea era dovada cea mai puternică a autenticității mesajului lor, precum minunea ce nu putea fi contestată a omului sănătos, în cazul vindecării ologului din naștere.

Subiectul acestui articol nu este dovedirea Învierii, ci ceea ce dovedește Învierea. Eu nu mă adresez acum unor urmași ai saducheilor, care negau posibilitatea învierii în trup și prin aceasta și învierea Domnului (Marcu 12:18). Eu scriu pentru cei ce cred în învierea Domnului, fiind convinși prin credință sau și prin dovezi palpabile, ca Toma. Scopul este să cunoaștem mai bine măreția divină și harurile pe care le-a adus învierea.

1. Învierea Domnului dovedește puterea creatoare a lui Dumnezeu

De fapt, ce este învierea? Singura religie care afirmă învierea adevărată, adică revenirea integrală a vieții, este religia monoteistă în Yahve, a cărei carte sacră este Biblia. Începând cu rostirea pedepsei cu moartea din Grădina Edenului și apariția ei nemiloasă generație după generație, oamenii care au crezut în existența popului vieții - a faptului că Dumnezeu deține secretul vieții, au trăit cu speranța redobândirii dreptului la viață. Despre Avraam este scris că „este tatăl nostru înaintea lui Dumnezeu, în care a crezut, care înviază morții și care cheamă lucrurile

„...Pentru ce căutați între cei morți pe Cel ce este viu?
Nu este aici, ci a înviat.” (Luca 24.5b-6a)

care nu sunt ca și cum ar fi.” (Rom. 4:17) Dumnezeu a spus evreilor, prin Moise, despre puterea Lui unică de a dispune de viață sau de moarte: „Să știți dar că Eu sunt Dumnezeu Și că nu este alt dumnezeu afară de Mine; Eu dau viață și Eu omor, Eu rănesc și Eu tămăduiesc, Și nimeni nu poate scoate pe cineva din mâna Mea” (Deut. 32:39). Ana cânta și ea despre puterea generatoare de viață, după ce Domnul a pus viață în trupul ei: „Domnul omoară și înviază, El coboară în Locuința morților și El scoate de acolo.” (1 Samuel 2:6) Evreii știau că Dumnezeu este singura autoritate care poate să învie, de aceea, când a trimis împăratul Siriei pe Naaman în Israel să fie vindecat de lepră, împăratul lui Israel a zis: „Oare sunt eu Dumnezeu, ca să omor și să înviez...?” (2 Împărați 5:7).

Cei care susțin teoria evoluției afirmă că viața a apărut din ceva mic. Totuși, Dumnezeu face totul din nimic! Oamenii au nevoie de ceva existent, pentru a face ceva; chiar și pentru a clona, le trebuie ceva. Dumnezeu creează și recrează prin înviere numai datorită Cuvântului autorității Sale. Învierea este foarte asemănătoare cu creația. La creație, Dumnezeu le-a făcut pe toate din nimic. În urma morții, când totul se descompune și nu mai rămâne niciun oscior nedescompus, Dumnezeu, prin înviere, reface integral omul. Vedenia din valea oaselor descrisă în Ezechiel 37 descrie pe etape o astfel de recreere. „Aceasta este puterea lui Dumnezeu care se numește «mare».” (Fapte 8:10), nu cea cu care se lăuda Simon magul în Samaria.

2. Învierea Domnului dovedește autenticitatea credinței în Dumnezeu

Învierea în concept creștin nu se compară cu reîncarnarea din religia hindusă. Învierea este o revenire concretă și reală la viață, ceea ce oamenii din alte religii nici n-au putut concepe. Când elita societății Atenei, din vremea vizitei apostolului Pavel, a auzit de puterea lui „Dumnezeu, care a făcut lumea și tot ce este în ea... (și) de învierea morților, unii își băteau joc, iar alții au zis: «Asupra acestor lucruri te vom asculta altădată.»” (Fapte 17:24-32) Ce diferență absolută între gândirea filozofilor, a oamenilor de știință greci și a evreilor. Despre aceștia din urmă, este scris: „Oricum, sunt mari. Și mai întâi de toate, prin faptul că lor le-au fost incredințate cuvintele lui Dumnezeu.” (Rom. 3:2) O femeie din poporul de rând, Marta din

Betania, a dat un răspuns clar, fundamentat pe revelația biblică, atunci când „Isus i-a zis: «Fratele tău va învia.» «Știu», I-a răspuns Marta, «că va învia la înviere, în ziua de apoi.»” (Ioan 11:23-24) Toată doctrina biblică este demnă de crezare pentru că a suportat proba cea mai puternică a veridicității ei, prin învierea lui Isus Hristos, persoana de care se leagă întreg planul de mântuire a lui Dumnezeu.

3. Învierea Domnului dovedește sfințenia divinității Lui

Domnul a fost născut „din sămânța lui David, în ce privește trupul, iar în ce privește duhul sfințeniei, dovedit cu putere că este Fiul lui Dumnezeu, prin învierea morților.” (Rom. 1:3-4) Sfințenia este atributul fundamental al divinității, de aceea Dumnezeu nu tolerează și nu prescrie fără ispășire păcatul, a cărui plată este moartea (Rom.6:23). Când vorbea despre motivația învierii Domnului, apostolul Petru evidențiază acest adevăr: „Dumnezeu L-a înviat, dezlegându-I legăturile morții, pentru că nu era cu putință să fie ținut de ea.” (Fapte 2:24) El cita din profeția lui David, care a zis: „Nu vei îngădui ca Sfântul Tău să vadă putrezirea.” (Fapte 2:27) Toți demonii știau că era: „Sfântul lui Dumnezeu!” (Marcu 1:24) S-a dovedit, prin învierea Lui, că sfințenia Legii lui Dumnezeu a fost îndeplinită în viața Lui. Numai pe cei ce păcătuiesc are moartea drept să-i rețină. Domnul când a fost „arestat” și dus în custodia morții, n-a putut fi reținut fiindcă în urma verificării documentelor justificative ale faptelor Lui n-a putut fi dovedit că este păcătos. Astfel moartea n-avea nici un drept să-l încarcereze pe Cel ce s-a declarat de drept Fiul lui Dumnezeu și a dovedit aceasta, prin viața, moartea și învierea Lui.

4. Învierea Domnului dovedește autoritatea Lui peste îngeri

După înviere Domnul a declarat în fața ucenicilor: „Toată puterea Mi-a fost dată în cer și pe pământ.” (Matei 28:18) Victoria morții Sale a fost dovedită prin înviere. „A dezbrăcat domniile și stăpânirile și le-a făcut de ocară înaintea lumii, după ce a ieșit biruitor asupra lor prin cruce.” (Coloseni 2:15) Autoritatea supremă i-a fost dată de Tatăl prin „nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Hristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești, mai presus de orice

domnie, de orice stăpânire, de orice putere, de orice dregătorie și de orice nume care se poate numi nu numai în veacul acesta, ci și în cel viitor.” (Efeseni 1:19-21) Eliberarea lui Iosif din închisoare și ridicarea lui în grad de mare vizir al Egiptului, poziție prin care Potifar și orice alți adversari erau nevoiți să se supună, a fost o prefigurare a învierii și instalării Mântuitorului nostru ca „Domn și Hristos” (Fapte 2:36) „mai presus de orice domnie”.

5. Învierea Domnului dovedește autoritatea Lui peste toți oamenii

„Căci Hristos pentru aceasta a murit și a înviat, ca să aibă stăpânire și peste cei morți și peste cei vii.” (Romani 14:9) Prin procesul nașterii din nou și botezul în apă ne identificăm cu răstignirea, moartea, îngroparea și învierea Lui și devenim una cu El (Romani 6:3-9). La sfârșitul vieții fizice, terestre, cei în care trăiește Hristos mor în El și prin aceasta rămân tot ai Lui. Vii sau morți, sfinții din toate generațiile sunt ai Domnului. El i-a asigurat pe ucenicii Lui, atunci când le-a spus pentru prima dată de moartea și învierea Sa, cu cuvintele: „Voi zidi Biserica Mea și porțile Locuinței morților nu o vor birui.” (Matei 16:18) Dovada celor spuse atunci, apare în vedenia și cuvintele adresate lui Ioan: „Cel Viu. Am fost mort, și iată că sunt viu în vecii vecilor. Eu țin cheile morții și ale Locuinței morților.” (Apoc. 1.18) Vindecările și eliberările în Numele Lui sunt tot o dovadă a autorității Lui peste oameni (Fapte 3:6; 4:10).

Autoritatea Lui peste întreaga umanitate îi revine prin faptul că a fost „părtaș sângelui și cărnii” (Evrei 2:14) și „în toate lucrurile a fost ispitit ca și noi, dar fără păcat.” (Evrei 4:15) și a fost așezat „preot în veac, după rânduiala lui Melhisedec” (Evrei 5:6) Petru spunea: „Isus ne-a poruncit să propovăduim norodului și să mărturisim că El a fost rânduit de Dumnezeu Judecătorul celor vii și al celor morți.” (Fapte 10:42) Dumnezeu „va judeca lumea după dreptate, prin Omul pe care L-a rânduit pentru aceasta și despre care a dat tuturor oamenilor o dovadă netăgăduită prin faptul că L-a înviat din morți.” (Fapte 17:31)

6. Învierea Domnului dovedește împlinirea promisiunilor divine pentru omenire

Atunci când Adam și Eva au căzut în păcat, Dumnezeu le-a făcut făgăduința că Sămânța femeii va zdrobi capul

(urmare din pag. 5)

șarpelui (Geneza 3:15). Mai târziu s-au adăugat făgăduințele date lui Avraam, despre urmașii lui și despre patria cerească (Evrei 11:8-19). Lui David i s-a spus că-i va urma la tron un Fiul a cărui domnie va fi eternă (2 Sam. 7; Psalm 89). Scrierile profetice conțin multe alte promisiuni referitoare la o viață și la o împărăție prosperă. Într-o predică, apostolul Pavel vorbește despre învierea Domnului zicând: „*Dar Dumnezeu L-a înviat din morți... Și noi vă aducem vestea aceasta bună că făgăduința făcută părinților noștri, Dumnezeu a împlinit-o pentru noi, copiii lor, înviind pe Isus, după cum este scris în psalmul al doilea: «Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut.» Că L-a înviat din morți, așa că nu Se va mai întoarce în putrezire, a spus-o când a zis: «Vă voi împlini cu toată credincioșia făgăduințele sfinte pe care le-am făcut lui David.»»*” (Fapte 13:30-34) Iată că „nașterea” din Psalmul 2 nu făcea referire la nașterea din fecioara Maria, ci la înviere. De aceea este scris în Apocalipsa 12 că Fiul a fost răpit la tronul de domnie, la patruzeci de zile de la naștere. Acesta era termenul la care un întâi născut era dus la Templul de la Ierusalim pentru a fi închinat Domnului. Toate făgăduințele lui Dumnezeu sunt împlinite prin Domnul Isus Hristos: „*În adevăr, făgăduințele lui Dumnezeu, oricâte ar fi ele, toate în El sunt «Da»»; de aceea și «Amin» pe care-l spunem noi, prin El, este spre slava lui Dumnezeu.*” (2 Corinteni 1:20)

7. Învierea Domnului dovedește efectuarea plății pentru păcat

Cea mai mare problemă a omenirii este păcatul. Domnul a comparat în pildele Sale păcatul cu o datorie, mai mică sau mai mare. Unul datora cincizeci de lei, altul cincisute de lei, iar altul zece mii de galbeni. Fiind în imposibilitatea de a plăti, oamenii au ajuns „*robi ai păcatului*” (Romani 6:17-20). Marea fericire a păcătoșilor, așa cum scria David în Psalmul 32, este aceea de a fi iertați pe deplin. Prin înviere, aceasta nu mai era o speranță, ci o realitate dovedită în lumea spirituală și în taina conștiinței umane, fiindcă Domnul „*a fost dat din pricina fărădelegilor noastre și a înviat din pricină că am fost socotiți neprihăniți.*” (Romani 4:25). Domnul n-a înviat doar pentru că a fost El sfânt, ci și pentru că a obținut

dreptul ca noi să fim justificați, plătind pentru noi. Învierea Lui este dovada că s-a plătit și acceptat prețul ispășirii prin substituție. Nimeni nu ne mai poate cere ceva în plus. Am fost cumpărați / plătiți cu prețul sângelui Domnului Isus Hristos, Mielul fără plată și fără cusur (1 Petru 1:18-20). S-a stabilit prețul mai dinainte de întemeierea lumii, iar la vremea rânduită s-a achitat integral prin „*Mielul lui Dumnezeu, care ridică păcatul lumii!*” (Ioan 1:29)

8. Învierea Domnului dovedește (face posibilă) desăvârșirea mântuirii, prin mijlocirea Marelui preot

„*Hristos a murit! Ba mai mult, El a și înviat, stă la dreapta lui Dumnezeu și mijlocește pentru noi!*” (Rom. 8:34) Expresia „*cu atât mai mult acum*” (Rom. 5:9-10) se repetă în expunerea doctrinei mântuirii. Acest „*acum*” reprezintă orice moment din parcursul vieții de credință, de la nașterea din nou la moartea fizică. Așadar, odată ce am fost iertați și am intrat în procesul mântuirii, trebuie să avem tot timpul siguranța finalității lui. Slăbiciunile noastre umane cu toate greșelile inerente, își găsesc soluția în faptul că Domnul, după învierea și înălțarea la cer a intrat și în funcția de Mare „*preot în veac*” (Psalmii 110:4). „*De aceea și poate să mântuiască în chip desăvârșit pe cei ce se apropie de Dumnezeu prin El, pentru că trăiește pururea ca să mijlocească pentru ei. Și tocmai un astfel de Mare Preot ne trebuia: sfânt, nevinovat, fără pată, despărțit de păcătoși și înălțat mai presus de ceruri.*” (Evrei 7:25-26)

9. Învierea Domnului dovedește reprezentarea / poziționarea noastră în cer

Domnul Isus spunea ucenicilor că cel mai mare motiv de bucurie are de-a face cu cerurile. El a zis: „*bucurați-vă că numele voastre sunt scrise în ceruri.*” (Luca 10:20) Toate aceste favoruri „*în locurile cerești, în Hristos*”, se datorează faptului că „*El ne-a înviat împreună și ne-a pus să ședem împreună în locurile cerești, în Hristos Isus.*” (Efes. 2:6) „*Cartea vieții Mielului, care a fost jungheat*” (Apocalipsa 13:8), păstrează evidența noastră pentru inaugurarea adevăratei vieți, în veacul viitor. Apostolul Pavel scria despre siguranța perspectivei Împărăției lui Dumnezeu și a vieții veșnice, pe baza drepturilor în care am intrat deja: „*Cetățenia*

noastră este în ceruri, de unde și așteptăm ca Mântuitor pe Domnul Isus Hristos.” (Filipeni 3:20) Pentru aceste favoruri putem spune ca el: „*Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care ne-a binecuvântat cu tot felul de binecuvântări duhovnicești, în locurile cerești, în Hristos.*” (Efeseni 1:3)

10. Învierea Domnului dovedește siguranța și starea învierii noastre la revenirea Lui

Domnul ne-a dat asigurări foarte clare despre mandatul Său, care în vederea finalizării procesului mântuirii, cuprinde așteptata înviere și transferarea în veacul nemuririi. El a zis: „*Și voia Celui ce M-a trimis este să nu pierd nimic din tot ce Mi-a dat El, ci să-l înviez în ziua de apoi. Voia Tatălui meu este ca oricine vede pe Fiul și crede în El să aibă viața veșnică; și Eu îl voi învia în ziua de apoi.*” (Ioan 6:39-40) Expresia „*Eu îl voi învia în ziua de apoi.*”, se repetă de trei ori în cuvântarea din Ioan 6 (versetele 40, 44, 54). Domnul va împlini cuvintele promise prin faptul că învierea va fi nu numai la porunca Lui, ci și în prezența lui; vom vedea deodată, pe Domnul înviat și pe toți ai Lui înviați. „*Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, credem și că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu Isus pe cei ce au adormit în El... Căci însuși Domnul, cu un strigăt, cu glasul unui arhanghel și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va pogori din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos.*” (1 Tesaloniceni 4:14-16)

Învierea noastră poate fi cea mai dorită realizare a învierii Domnului. Aceasta va fi proba vizibilă și fericită a unirii noastre cu El, după cum este scris: „*Și dacă Duhul Celui ce a înviat pe Isus dintre cei morți locuiește în voi, Cel ce a înviat pe Hristos Isus din morți va învia și trupurile voastre muritoare, din pricina Duhului Său, care locuiește în voi.*” (Romani 8:11) Prin învierea și transformarea din clipa răpirii, „*El va schimba trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului slavei Sale, prin lucrarea puterii pe care o are de a-și supune toate lucrurile.*” (Filipeni 3:21) Scripturile descriu starea trupului uman înviat, pe baza învierii Domnului: „*Dumnezeu, care a înviat pe Domnul, ne va învia și pe noi cu puterea Sa.*” (1 Corinteni 6:14); „*Trupul este semănat în putrezire și*

(continuare în pag. 8)

(urmare din pag. 6)

înviază în neputrezire; este semănat în ocară și înviază în slavă; este semănat în neputință și înviază în putere. Este semănat trup firesc și înviază trup duhovnicesc. Dacă este un trup firesc, este și un trup duhovnicesc.” (1 Corinteni 15:42-44) Suntem siguri de înviere, așa cum scria poetul Dionisie Giuchici: *„Dumnezeu învie morții, dovedit prin Duhul Sfânt, / El va porunci să vie trupuri care nu mai sunt. / Ne vom reprimi ființa, trupul fără zbârcitură, / Elixirul nemuririi e Cuvântul din Scriptură. / Dumnezeu îmbracă crinii cu petale, cu miros, / Tot la fel și noi purta-vom trup c-al lui Isus Hristos!*

Deplin încredințați pe cele afirmate în Scripturile sfinte, ca realizări ale învierii Domnului, să spunem din toată inima și mereu, *„Binecuvântat să fie Dumnezeu, Tatăl Domnului nostru Isus Hristos, care, după îndurarea Sa cea mare, ne-a născut din nou, prin învierea lui Isus Hristos din morți, la o nădejde vie și la o moștenire nestrăicicioasă și neîntinată și care nu se poate veșteji, păstrată în ceruri pentru voi.”* (1 Petru 1:3-4)

Ceea ce dovedește cel mai mult învierea Domnului este învierea noastră la o viață nouă

Tot ce am scris până aici arată ce efecte binecuvântate are învierea Domnului, independent de voința noas-

tră. Ce urmează, depinde și de noi. Dovește viața noastră că Domnul a înviat?

Să nu ne bucurăm numai de relația dintre învierea Domnului și învierea de la răpirea Bisericii! Prima relație pe care trebuie să o avem în vedere este cea dintre învierea Domnului și învierea noastră la o viață nouă! Învierea Lui produce minunea aceasta, dar trebuie acceptată așa cum a acceptat Domnul moartea; altfel învierea nu venea. Nașterea din nou este procesul ce începe cu răstignirea firii pământești, moartea față de sine, față de lume și față de păcat, îngroparea prin botez și apariția noii vieți. *„În adevăr, dacă ne-am făcut una cu El printr-o moarte asemănătoare cu a Lui, vom fi una cu El și printr-o înviere asemănătoare cu a Lui.”* (Romani 6:6) Învierea spirituală este realizată atunci când conștientizăm incapacitatea noastră de a trăi fără păcat, credem că Domnul a murit pentru păcatele noastre și a înviat biruitor și acceptăm harul Sfântului Duh. După aceea trebuie să permitem principiilor sfinte să ne guverneze întreaga viață, după cum este scris: *Tot așa și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Hristos, Domnul nostru.”* (Romani 6:11)

Cine acceptă chemarea cerească, crede în poziția de favoare din cer și primește drepturile de moștenitor din veacul viitor, nu mai poate trăi ca ceilalți. Apostolul scria: *„Dacă, deci, ați înviat împreună cu Hristos, să umblați după lucru-*

rile de sus, unde Hristos șade la dreapta lui Dumnezeu. Gândiți-vă la lucrurile de sus, nu la cele de pe pământ. Căci voi ați murit și viața voastră este ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Când Se va arăta Hristos, viața voastră, atunci vă veți arăta și voi împreună cu El în slavă.” (Colos. 3:1-4) Prin cuvintele *„Hristos în voi, nădejdea slavei.”* (Colos. 1:27), apostolul Pavel sintetiza efectul învierii Domnului prin faptul că El acum trăiește în noi (Galateni 2:20) și totodată efectul *de atunci al învierii Domnului, prin învierea noastră într-un trup de slavă.* În Psalmul 2 este scris despre Domnul: *„Tu ești Fiul Meu, astăzi Te-am născut!”* La fel trebuie să se spună și despre noi, căci El este *„Cel întâi născut dintre mai mulți frați.”* (Romani 8:29) Dacă nu Se naștea El din morți, nu se putea să ne naștem din nou, să devenim din oameni firești oameni duhovnicești, iar în ziua învierii, să primim un trup duhovnicesc.

În vederea adevăratei învierii Domnului în viața noastră și facilitării acestui deziderat suprem în viața altora, doresc tuturor ca: *„Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun, ca să faceți voia Lui și să lucreze în noi ce-I este plăcut, prin Isus Hristos. A Lui să fie slava în vecii vecilor! Amin.”* (Evrei 13:20-21)

Dar acum, Hristos a înviat din morți, pârga celor adormiți.
(1Corinteni 15.20)

